Naše Beseda

MALÉ UPOZORNĚNÍ.

Několikráte bylo již redakci tohoto časopisu ve zlé vykládáno, že z dopisů — zvláště z Československé Republiky k otištění jí doručených — vynechává části, směřující obsahem proti vládě, úřednictvu a jednotlivým osobám.

Ano, jest tomu tak, vydavatelé "Pokroku" však jsou si plně vědomi, kam nejen snad slušnost hlavně ale meze zákona sáhají a jsou tudíž nuceni, osobiti si právo na neotištění buď celého nebo částí dopisu, obsahem urážlivého a který vůbec místo dobra spíše by věci nebo národním, aneb společenským podnikům uškodil. — Proto nelze zde o nijakém straně mluviti!

Není ovšem sporu o tom, že jest toho nutná potřeba "posvítit" na nesprávné jednání samozvaných vůdců a činitelů, a odsoudit je jich "praktiky", jistým ale též jest, kdyby všecko mělo jíti dle přání mnohdy až výstředních jednotlivců, pak by se i ten nejlepší podnik nikdy neuskutečnil. Snadněji se to bourá, nežli staví a proto chceme-li na nějaké vady poukázat, činme tak po střízlivé úvaze a s vědomím spíše věci posloužit, činovníky napomenout, anebo dobrou radou jim napomáhat. Každý z nás snad ví, že to zde v této zemi a i v nové naší Československé Republice vše nejde tak, jak by snad mohlo, anebo mělo, nicméně útočením a urážlivými poznámkami nápravy se nikdy nezjedná.—

Proto tedy redakce jest nucena tak činiti a níže ji otiskujeme dopisy, z nichž nezbytně museli jsme opět vynechati části, kde někteří dopisovatelé až příliš ostře útoči na vládu a jednotlivé osobnosti, aby se závod náš uchránil zcela jistému soudnímu stihání.

Vydavatelé "Pokroku" vždy ochotně propůjčí místa dopisům všech krajanů bez rozdílu jakékoli strany, pokud jsou slušně psány. Zavedli jsme zvláště rubriku "Naše Beseda", kde všichni mohou své náhledy — věcně a slušným způsobem — bez úmyslného napadání a urážení jednotlivce, nebo strany, vyměňovat a se navzájem bavit a pobavovat.

* * *

CO PÍŠÍ ZE STARÉ VLASTI.

MEADVILLE, PA., 3. ledna 1920. — Ctěná redakce "Pokroku"! Doufám, že budete tak laskavi a uveřejníte tento můj dopis a dopis od mého bratra ze staré vlasti. Dopis jeho jest dosti zajímavý, aby naše československá veřejnost viděla tu naši tak draze vydobytou svobodu Republiky v plném světle! Několik jednotlivců, kteří jsou u národního žlabu, utiskuje naši chudinu; náš dělník, který se bránil bolševismu až do krajnosti, nebude dále moci trpělivě snášeti křivdy na něm páchané. Zda-li pak taková vláda, která nedokáže zemi spravovati ku spokojenosti svých občanů, zvláště nižší třídy, které je většina, nepracuje sama k bolševismu? Dle mého náhledu, tam pan president Masaryk nic neznamená, aneb nezasluhuje té důvěry, kterou jsme v něho vkládali, dokud dlel ještě za hranicemi. Jakou chuť nám dodávají, abychom naší Republice pomáhali, když vidíme tuto nesprávnost, která se tam páše na našich drahých? — Jest dokonce vidět, že naše draze dobytá Republika spěje k rychlému sřícení se do propasti, kde nebude více záchrany pro náš někdy tak slavný národ. Bídná rakouská dynastie vychovávala náš národ v samých třenicích, naučila ho nenávisti a závisti jednoho vůči druhému, podporovala různé strany, které dnešního dne činí rozervalost celého národa. — Proč se nepospíchá s našimi legionáři ze Sibiře domů? Ta sebranka, která se dostala ke správě naší Republiky, se jich bojí, oddalují jejich návrat; raději by je viděli ještě v boji s bolševíky, aby byli všichni ubiti, aneb alespoň hodně seslabeni; nechtějí míti v Republice lidi, kteří by se jim plesti. Náš dělník musí mrznouti, nemá uhlí, zatím co naše vláda zasíla uhlí naším dřívějším nepřátelům do Vídně a do Německa.— Když jsme viděli, že dosáhneme konečně svobody, mnohý z nás se odřekl ledasčeho, těžce ustřádaný dollar věnoval na Národní Sdružení; rád bych věděl, kam se poděly ty peníze?! Vím, že podobná kritika velice škodí při další pomoci naší vlasti, ale jest třeba, aby naše veřejnost zde v zámoří věděla, komu vlastně svými zásilkami pomáhá. Myslím, že by bylo záhodno přemýšlet, jak bychom jiným způsobem zachránili naši vlast, abychom ji nenechali padnouti. Též jest povinností nás všech Čechoslováků zde ve Spojených Státech, abychom zaslali Provolání naší Republice z naší strany, že žádáme rozhodné nápravy od tamní vlády, aby kontrolovala ceny rolníků, usnadnila lepší a snesitelnější život našich dělníků, aby vláda pracovala hospodářsky a starala se o rozvin průmyslu, nenechala zlenošit dělnictvo a brala raději na úvěr suroviny, které ku svému hospodářskému rozvinu nejvíce potřebuje a nezadlužila peněžními půjčkami stát až do krajnosti. Zde mezi sebou bychom mohli utvořit státní půjčku pro naši Republiku. Mohlo by se utvořit společenské sdružení s akciemi po $10 až $100, za které by se zakupovaly suroviny — bavlna a vše, co naše Republika postrádá. A tam odtud brátí zboží vyrobené do trhu sem. Jsem přesvědčen, že naše výrobky najdou dobrého odbytu po celém světě! Doufám, že každý, kdo má trochu lásky ku své vlasti a cit pro své přátele, bude na dále pomáhati ke zbudování lepší naší Republiky! — Tím se znamenám s pozdravem na všechny čtenáře— Vincent Kubíček.

V Dol. Radechové,
24. listopadu 1919.

Milý bratře! — Srdečně tě pozdravujeme všichni a děkujeme ti za dopis, který jsme od tebe dostali 24. listopadu. — Abych ti vypisoval všecko naše utrpení, které jsme zažili, není možná. Na to by nestačilo takovýchto dopisů ani deset. Zvláště já, co jsem zažil na vojně. Však mám z toho pěknou památku; hlava mně na dobro sbělela, zuby mám pryč, zrak náramně špatný, bez brýlí nenapíšu, ani nepřečtu ani písmeny; kašlu, jako když na bubeníce, nohy mně omrzly. Zkrátka — jsem zničen nadobro! Doma se neměli o nic lépe; živobytí hrozně drahé a je čím dále dražší. Co si nepřitáhali na svých zádech od Jaroměře, Hradce, neb od Opočna, tak neměli. Já jsem již přes rok z vojny doma a teprvé 20. listopadu jsem nastoupil práci v továrně a jak tam dlouho budu choditi, nevím, neboť jest práce velmi málo, velice špatná a na kterou jest můj zrak velmi slabý. Přišla nám letos předčasně zima, neboť od 20. října mrzne a chumelí tak, že jest ještě mnoho bramborů a řepy v zemi, též jest i mnoho ovoce na stromech a to jest všecko zničené. Chlí jest veliký nedostatek, a stojí až přes 20 korun metrický cent; obuv hrozně drahá. Před válkou bych měl za ty peníze dvanáctery pěkné boty, dnes jedny a špatné. S oblekem a prádlem jest to samé; proto, kdo z nás chudých lidí měl nějaké úspory, ty jsou pryč a páni lichváři si z nás tropí jen posměch. Nejlépe na tom jsou sedláci — ti již ani za peníze nechtí nic prodat. Těch mají tolik, že nevědí, kam s nimi, proto nám již svlékají skoro poslední košili s velkým posměchem a není nikoho, kdo by je zakřikl. Velikou radost jsme měli z našeho československého osvobození, ale potrvá-li to ještě takto, jak to jest dnešního den jenom do jara, obrátí se vše mezi dělným lidem v hroznou žalost, ačkoli vynakládáme, co nám naše síly stačí, abychom vše udrželi v pořádku. Jaké veliké sebezapření každý v sobě dělník chová, ale snad jest vše marno, snad podlehneme úplně, zvláště my, kteří jsme zakopali svoje zdraví ve válce. Píšeš mně, že mi budeš zasílati noviny, předem ti děkuji a již kdybych měl nějaké číslo v rukou, to by mě velice těšilo. Přijmi od nás ještě srdečný pozdrav a brzy odepiš.

Rodina Kubíčkova.

*

Pan Fr. Kučera, v českých kruzích známý starý osadník a bydlící v Benson, předměstí Omahy, obdržel ze staré vlasti od bývalého Omažana dopis následujícího znění:

Němčice, 23. října 1919.

Ctěnému spolku Rytířů sv. Jiří! — Bratři! Přijměte ode mne tímto mnoho pozdravení a milou vzpomínku na všecky bratry a známé katolické Čechy v Omaze. Především musím načrtnout to naše cestování a dobrodružství při tom. Z Omahy, jak jest vám známo, jsme vyjeli 21. srpna a do New Yorku cesta trvala 3 dni a 3 noci; tam jsme čekali na francouzskou moderní loď deset dní. Na vodě jsme byli celkem 9 dní a přijeli jsme do Havrů, přístavního města ve Francii. Z Havrů jsme jeli asi 70 mil do Paříže a tam jsme čekali dva dny a dvě noci. Též vám musím oznámit, jaké vyděračství panuje při tom hlášení se u těch úřadů: V New Yorku československý konsul $2, francouzský konsul $2 a všelijací nádhončí — každý člověka "pumpuje". V Paříži — československý konsulát, $5; švýcarský konsulát, 8 franku; italský konsul, 8 franků a jak s těmi Slováky zacházejí, tak jako s dobytkem — možná, že mi to ani nebudete věřit, že v Paříži Slováků ženy a děti spaly a seděly na chodbě nádražní po celý týden dohromady asi 20 osob, až jeden člověk tam nastydl a zemřel ve Švýcarsku v Buxu. Slavná francouzská vláda nás nenechala jeti za denního světla, museli jsme sednout na vlak na večer a druhý den jsme přijeli blíže švýcarskýeh hranic do města Deyly — na to nezapomenu ani do smrti. Tam nám naše pasy odebrali a dál jsme nesměli jeti, vzdor tomu, že jsme měli zaplaceno až do Buxu. Ve Švýcarsku, blíže rakouských hranic, museli jsme dolů. Já jsem nechtěl mít pas vydat a tamní p. komisař francouzský mně povídá lámanou angličinou, abych nemluvil anglicky, abych mluvil francouzsky, nebo že dostanu do nosu. Prosím, byl tam československý voják, jmenuje se pan Havlíček, československý legionář, který jest tam ustanovený ještě s jedním, aby chránili československé potravinové vozy a zastupovali československé vystěhovalce. Papíry nám vzali, jízdné lístky nám vzali a žádný ani nesměl stát na nádražním nádvoří — nemluvím ani o nějaké čekárně. Bylo nás tam celkem asi 160 osob — ženy, muži a děti a ten pan komisař všecky ty Čechoslováky vyhnal jako zvěř za nádražní plot. Já, že jsem měl stonavou manželku, tak jsem si vyžádal, abych mohl do rána sedět na lavici v čekárně. Prosím, v noci začalo pořádně pršet a ty lidi chudáci utíkali do takových opuštěných baráků, kde po čas války byli sami zajatci. Bylo tam po kolena staré slámy, hnoje a pěkných nefalšovaných vší a za to musela zaplatit každá osoba $3,50. Co si asi, milý bratři, myslíte? Že vám zajde chuť na další kolekci po českých lidech v Americe? Věřte mně nebo ne, co se tam skollektovalo peněz a zde žádný o tom ničeho neví. Dále jsme jeli z Deyly do Švýcar do města Baselů; jest to velkomalebné město. Nemůže býti žádné země na světě krásnější, jako Švýcarsko. Všude, kudy jsme jeli, byla krásná úroda a krásně zařízená čistá města, pěkné železniční vozy, ale u každého vagonu, u každých dvéří jeden Honza s hromosvodem. Zkrátka, jeli jsme jako trestanci, ne jako pasažéři; bez vojáka žádný nesměl ani vystrčit hlavu z vozu. Jeli jsme do jednoho velkého města Zurychu, tam jsme měli jíti na rakouský konsulát, ale žádný nesměl z vozu ven, až v Bruxu. Na hranicích jsme zase stáli dva dni a dvě noci a když jsme chtěli jeti dále, museli jsme každý zaplatit 17 franků a dva lidé jeli do Zurychu na rakouský konsulát a teprve potom jsme mohli jeti dál. V Rakousku panovala taková nouze, že nebylo možno koupit ani ničeho k jídlu; jenom za cigarety dostali lidi chleba. A když jsme jeli přes Tyroly, přes Alpy, přes Rakousko, tak jsme museli být bez světla celé noci ve vlaku. Prvně jsme viděli humbuk na nádraží Československé republiky, potom v Českých Budějovicích tuplovaný humbug, kde slavné československé velitelství má bank a mění peníze. Já jsem tam též změnil nějaké — každého nás okradli, protože nám nacpali dvou-koruny, na kterých jsme museli slevit třetího dne 10 haléřů na koruně. A tady kdo nekeřasuje, není živ. Já sám bych musel mít černou hodinku každý večer, kdybych byl nekoupil petrolej za americké mýdlo a co se týče politiky, nevím, jestli bych vám mohl dobře vyličiti — samá strana, každý je sečtělý a neumí se ani podepsat a každý světový a byl nejdéle v Kolíně, ale lnězi nadávat, to jest první, který člověk zná nejvíce házet bláto na katolíky, ten je nejpokročilejší. Když to pozoruji, tak myslím, že nohy ČSkoslovenské republiky budou špatně dělat službu, že možná nevydrží ani stát. Tak se to nějak hroutí a možná, že se to svalí. Líto jest mně, že musím tak psát, ale co mám dělat, když to jinak nejde! Lhát nechci, pročež vás prosím, oznamte tento dopis v některém časopise a buďte tak hodní, až to bude vytisknuto, pošlete mně jeden výtisk, začež již předem děkuji. — Váš, Frant. Mach.

* * *

ST. LOUIS, MO., 5. ledna 1920. — Ctěná redakce "Pokroku"! — Přikládám dopis z Čech, jehož obsah objasňuje tamní poměry. Kolovaly a kolují totiž zde v této zemi zprávy, že ve starých vlastech nechce nikdo pracovat a jen závisí na vládě a podobně. Abych tedy zjistil, do jaké míry zakládají se tyto zprávy na pravdě, dopsal jsem svému příbuznému do Čech, aby mně, pokud mu nejlépe jest možným, pravdivě vysvětlil, z jakých příčin se to děje. S přáním všeho zdaru všem čtenářům a redakci tohoto časopisu, znamenám se v úctě—

Jan Kasal.

V Třemošné, 3. pros. '19.

Drazí přátelé! Děkujeme za váš milý dopis, který jsme dnes od vás obdrželi. Milý strýčku, píšete, jak to u nás vypadá, že nikdo nechce pracovat; musím vám objasnit, co na pravdě se nezakládá. Zajisté víte, že při volbách 15. června zvítězila velikou většinou dělnická strana, tudíž se domohla v obecních samosprávách vlivu, že téměř dělníci mají moc v rukou a to naši měšťáci a kapitalisté nemile nesou a hledí všemi prostředky vliv dělnický oslabit a neštítí se ani toho, že i za hranice, pouští do tisku zprávy o svých spolubratřích a hanobí, že dělníci nechtí pracovat a že jenom chtí brát podporu v nezaměstnání a tím že stát přijde na mizinu. Pravdou je a zůstane: všecky strany, mimo dělnickou, pracují k tomu, by se Republika rozvrátila a nastal zase starý režim, poněvadž se jim v tom starém Rakousku lépe vládlo, nežli nyní, a obohacovali se na účet dělníků. Dnes, kdy dělník se dovolává ochrany v zákonodárství a chce, aby též byl podílníkem na čistém zisku, tak je zle. Jedině dělnictvo tvoří základ našemu novému státu. Kdyby vám, milý strýčku, chtěl někdo namluvit něco jiného, tak ho po zásluze odbuďte, neboť to by byl nádhončí též kapitalistů. Ti chtějí nechat stát každou továrnu, za jedno, že mají dost peněz a za druhé, aby přivedli dělníky do zoufalého postavení. Máme však pevnou naději, že se jim to nezdaří. Myslíte, drahý příteli, že tomu porozumíte a bude vám vše jasno, jak to asi vše dopadá. Nyní v poslední době nutili uhlobaroni havíře, aby stávkovali, což se jim též nezdařilo. Pak se blíží volby do Národního Shromáždění a ten strach, aby to s nimi nedopadlo tak jako při těch obecních volbách, hledí dělníky rozeštvat jen jak se to dá, tak aby dělnictvo nezískalo při volbách většiny. To jest asi tolik, co jsem vám, milý příteli, musel napsat o tom, že zde nechceme pracovat. Vždyť já a většina zřízenců dráhy pracujeme ještě dnes dosavad 16 hodin denně, což vykonáváme dobrovolně jen proto, bychom zachránili naši samostatnost! Milý příteli, za vaši pomoc, kterou nám poskytujete, předem srdečně děkujeme. Jen zda-li vše v pořádku dojde, bude nám vše vítané, neboť už jsme v tom všelijak — jen ne dobře! Jakmile dojde bedna, budeme hned psát. Přejeme vám všem veselé vánoce a nový rok, byste jich ve zdraví užili a mnoho jiných se dočkali. Zima přišla letos trochu brzo, tak že zůstalo na polích mnoho brambor a řepy a pole nejsou oseta. Teprve nyní sníh zase sešel a v pracech polních se pokračuje. — Se srdečným pozdravem— Frant. Kule.

* * *

Pan Jan Brich, rolník od Pender, Nebr., zaslal nám k otištění v "Pokroku" dopis, který obdržel ze staré vlasti od svých přátel a jehož obsah jest následovní:

V Čáslavě, 6. pros. 1919.

Drazí přátelé! Přijměte od nás všichni srdečný pozdrav! Co se týče té bedny, tu jsem ještě do dnes nie nedostal. Ale v novinách píšou, že je jedna loď z Ameriky v Hamburku a že se nemůže nyní vykládat následkem vysoké vody, ale jak budou moci, že se hned začne. Tak nevím, co je to za loď, jestli tam je ta bedna nebo ne! Též naše noviny píšou, že byly dárky zaslané už v květnu a ještě je adresáti nemají. Je to velký nepořádek, jak ty píšeš, — každý epe jen kapsy. Hochu, ani nevíš, co se zde děje, každý — totiž kde kdo jen lichvaří a epe kapsy, vše se zdražuje víc a více. Za se nyní cena obuvi stoupá strašně. Nevím, kam to povede s Republikou; každý dělá co chce a nejraději nic a béře podporu a vede se mu dobře — těchto lenochů je strašná síla. Práce je dost, ale též nechuť k práci. Začala nám brzy zima a sice již počátkem listopadu, tak že třetina řepy zamrzla a brambor též moc. Někde měli ještě oves a ječmen na poli, i jetel; vše zapadlo sněhem na 1/4 metru a dosud to nepovolilo. No vého je dost, ale samé pošetilosti: v parlamentě se hádají soc. demokraté s národními socialisty atd. Jedna strana druhé všechno vyčítá — no, znáš to také. Máme též zde ty bolševiky, nechtějí dělat dobrotu, chtěli by sami vládnout. Pak se na nás chystají Maďaři, chtějí nás přepadnout a i Poláci na nás lezou, tak je válka zase přede dveřmi. Stávky jsou také na denním pořádku, nejvíce mezi horníky. Rovněž s Němci zde v Čechách máme obtíže, chtějí nám taky poroučet a vládnout. No, je to všechno ještě rozháraně a bude to asi dlouho trvat, než se to urovná. — Jen do, jak tu bednu dostanu, hned ti budu psát, ale pro případ se tam na vše zeptej, jak jsi psal, aby to bylo jisté. Přejeme vám všem veselá vánoce a nový rok a přijměte ještě jednou srdečný pozdrav od Rodiny Hrabaňovy.

Rovněž přikládám článek, jenž byl 2. prosince 1919 uveřejněn v časopise "Pravda", vydávaném zde v Čáslavě a jehož obsah nejlépe svědčí o rozháraných zde poměrech:

Z nového světa.

Výpomoc české Ameriky.

Naše valuta je chudá beze sporu. Nezkazila ji však žádná strana, žádná osoba sama o sobě, ale je v prvé řadě výsledkem celé řady nerozvážností a nesmyslů, které jsme za rok napáchali my všichni bez rozdílu, a kde by se tedy měl viniti celý národ. Národ, jenž neví ještě, že se dnes na něho dívá cizina a jedná, jako kdyby byl sám na světě. V druhé jest to manipulace našich zahraničních nepřátel, kterých máme více než si myslíme, jednak z nepřátelství, jednak ze zisku. Ale o to dnes neběží; fakt je, že valuta, zvláště budeme-li ji kazit před cizinou vyhrožováním nepokojů a vlastním špiněním, počká si dlouho na zotavení, čili že drahota a nedostatek zboží potrvá — naší vinou hlavně! — ještě dlouhou dobu.

A tu nutno s radostí uvítat každou pomoc, která nám přijde. A může přijít jen z jediné země na světě, z Ameriky. To si dlužno zapamatovat také politicky, že jedině Amerika nám na jaře poslala potraviny a že dosud může jedině pomáhat, protože z vyssáté Francie, hladové skoro Italie, skromně žijícího Švýcarska, nadobro rozvráceného Ruska, o žebráckých zemích Německa, Rakouska a Polska ani nemluvě, ničeho po léta nedostaneme. S potravinami není to ovšem tak zlé, ale hůře je o prádlo, šatstvo, tkaniny a věci tropů (káva, kakao atd.). Amerika má toho dost, tak že si může dovolit export, jenž je vlastně dobrým obchodem při evropské drahotě.

Velikým činitelem bude v tom československá Amerika, našich lidí dobrý million, po většině zámožných. Poslala, jak každý ví a posílá do dnes. Jelikož však zasílatel kapitán Em. Voská, jenž jediný v této nejvýš obtížné dopravě se vyznal, vzdal se rozhořčen nad neoprávněnými útoky této obrovské a směšně honorované práce, jest doprava předána německé firmě Schenkerově. Národ nyní, když má to v rukou místo Čecha Němce, je spokojen, ale celé vlaky beden s dary, které Amerika již před pěti měsíci zaslala, dosud domů dopraveny nejsou. Ale Amerika posílá stále; nyní k vánocům vypravila celou loď darů, ale to vše, díky našemu kažení si vlastního jídla, někde leží. Kde nevím. Jednou ten čaj, mastnoty atd. snad za rok přijdou a budou se s tím krmit myši na smetištích.

Ale do tohoto hořkého pocitu přichází též slušná dávka radosti. Oznamuje se totiž z Washingtonu, že jest povolena balíčková pošta k nám. Generální poštmistr Patten vyhlásil, že za 12 centů za libru možno zasílat balíčky do 11 liber, i také tuky. Do Československa může se tak dostat spousta potřebných věcí, od potravin do šatstva, od knihy po přístroje, krátce malé bohatství a výborná pomoc v dnešním nedostatku. I ten nejchudší chce zasílat domů aspoň jednou za měsíc nějakou pěti-, deseti-dollarovou radost! Nuže, ať jsou naše poštovní úřady připraveny a ať zvýšena jest kontrola, neboť ztracený balík natropí rozhořčení na obou stranách zasílatele i dodatele, že se stává hotovým zlem. A nyní připravit též zpětné zasílání, neboť naši krajané žádají si množství knih a na zvýšení našeho vývozu nám musí též záležet. Ministerstvo pošt čeká zase jeden úkol. Rychle k němu! A co se týče oněch celých vlaků dárků, které někde trčí, tu příslušné ministerstvo, pod něž spadá — obchodu? výživy? zahraničí — mělo by nařídit ostřejší tempo. Americké zboží zdarma jest dobré pro národ, ale ještě lepší pro samou vládu. K. P.

(Pozn. p. Jana Brieha. — Moje bedna, jež byla zaslána 12. září, byla spolu s jinými zásilkami naložena na parník "Zaca", který vyplul dne 20. prosince do Hamburgu. Tolik mně oznámil pan Kubelka z New Yorku.)

* * *

BISON, OKLA., 5. ledna 1920. — Ctěná redakce "Pokroku"! Posílám $2.50, jako předplatné na "Pokrok" pro p. Čermáka, u něhož jsem byl na svátkách a on mně obnos ten k zaslání doručil. Kéž p. Čermáka i jiní krajané v našem okolí následují, jelikož tento časopis je rovnoprávný a též poučný. Že jsme se u p. Čermáka měli všichni dobře, zajisté není třeba podotýkat. A proto také se tam pisatel těchto řádků po dva dny zdržel, ačkoliv to nemá tak daleko — jen co by kamenem dohodil a ostatní pak doběhl. — Pan Shovanec, zdejší známý krajan, odjel do Nebrasky na návštěvu svých přátel a tu přeji mu, by tam též hojně radostných chvil zažil. Vybízel mne, abych jel s ním; kdo ale by se za takové zimy na delší cestu vydal? Sdělil jsem mu tedy, že z toho nebude nic. Po šest týdnů měli jsme zde tuhou zimu a teprve na nový rok se lepší počasí dostavilo, ačkoliv co toto píši, začíná se opět obloha mračit. Vyhlíží to, jak by se ta naše slunná Oklahoma natočila k té severní straně. — Nový rok nám tedy nastal, však také víme, jak se k nám ten starý rok zachoval. Bohužel, máme v živé paměti, že krutý osud vyrval z mnohé rodiny otce-živitele, z jiné opět matičku-strážkyni svých miláčků; jinde zase jediného miláčka a jiné rány místy způsobil, tak že ty smutné vzpomínky nikdy z jejich pamětí nevymizí. — Ovšem, co nám nový rok přinese, to nevíme a pro všeliké ty případy předem připraviti se nemůžeme a abychom mohli pak vše přežíti. Všem čtenářům a čtenářkám, jakož i redakci přeji šťastný a blahodárný nový rok. V úctě —

Jakub Přibyl.

(Ctěný příteli! Díky za zaslání předplatného a zvláště čtenáře bude těšit, když nám budete zprávy z české tamní vaší osady k otištění zasílat. Nechť hojný zdar provází veškeré vaše počínání v tomto novém roce!)